

Castell de nines
Andreu Sotorra

S'endevinava que, en els millors temps, l'edifici de l'estació havia estat d'aquells que imitaven els xalets alpins o les cabanes canadenques. Tenia dues plantes. La de baix, la que devia haver servit per al servei de control d'agulles, la sala d'espera i les taquilles. La de dalt devia haver servit d'habitatge dels caps d'estació durant quasi cent anys. La façana era de rajola vermella vista. Però la majoria de portes i finestres estaven esventrades. Les parets, pintades de grafit. La teulada, amb quatre vessants, tenia moltes teules esmicolades per les pedrades i es veien algunes bigues nues, amb els antics encanyissats que semblaven ossos esberlats. Del rellotge de fora només en quedava la carcassa, un cercle buit, encara amb punxes de la tapa de vidre, sense les agulles ni les xifres de l'esfera. En un lateral de l'edifici, sobre un rètol dels més antics, d'aquells històrics de llauna blava amb lletres blanques, Niseu encara hi va poder llegir, molt rovellat, el nom de l'estació. Hi deia: "Castell de nines".

El venedor de l'agència immobiliària li va dir que últimament havia estat un baixador que servia per a la gent de mitja dotzena de pobles de la baronia i els barris de la rodalia.